

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.**, bývajúceho v M., proti žalovanému **T.**, so sídlom v T., zastúpenému advokátom JUDr. P., so sídlom v T., **o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 15 C 33/2000, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. decembra 2008, sp. zn. 9 Co 245/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 19. júna 2008, sp. zn. 15 C 33/2000-575 uložil žalovanému povinnosť, aby zaplatil žalobcovi sumu 1 575 319,50 Sk a úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne, pričom špecifikoval začiatok splatnosti a povinnosti odporcu platiť úroky z omeškania žalobcovi. Tieto úroky priebežne znižoval na sumu 15,5 % ročne, 13 % ročne, 12,5 % ročne, 11 % ročne, 9 % ročne, 8 % ročne, 6 % ročne, 7 % ročne, 9,5 % ročne a 8,5 % ročne. Konanie zastavil v časti istiny 58 046,- Sk so 17,6 % ročným úrokom z omeškania a v časti sumy 21 760,- Sk so 17,6 % úrokom z omeškania, vo zvyšnej časti návrh zamietol. Vo výroku uviedol, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením. Mal preukázané, že návrh žalobcu v časti náhrady mzdy z dôvodu neplatného ukončenia pracovného pomeru s právnym predchodcom žalovaného je dôvodný. Prihliadol aj na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, ktorú považoval za dôvodnú len čiastočne. Žalobca neuplatnil náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného

pomeru v zákonnej trojročnej premlčacej dobe len za obdobie od 1. júla 2002 do 10. januára 2003. Náhradu mzdy priznal žalobcovi za obdobie od 1. júna 2000 do 30. júna 2002 a následne od 11. januára 2003 do 31. mája 2007. Žalobca so S. uzatvoril dohodu o zmene pracovných podmienok dňa 31. mája 2007 s nástupom do práce dňom 1. júna 2007. Pri výpočte náhrady mzdy vychádzal súd z priemerného zárobku za rozhodné obdobie, ktorým bol štvrtý štvrt'rok kalendárneho roka 1999. Z predložených dokladov vypočítal priemerný hodinový zárobok vo výške 109,73 Sk, následne priemerný denný hrubý zárobok v sume 932,705 Sk. Zistený priemerný mesačný zárobok bol teda 20 277,- Sk. Žalobcovi priznal úrok z omeškania, a to od nasledujúceho dňa po splatnosti náhrady mzdy za každý konkrétny kalendárny mesiac.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 9. decembra 2008 sp. zn. 9 Co 245/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti povinnosti odporcu zaplatiť žalobcovi sumu 1 575 319,50 Sk s úrokom z omeškania zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 121 662,- Sk so 17,6 % úrokom z omeškania zo sumy 20 277,- Sk od 13. júla 2000 do zaplataenia, zo sumy 20 277,- Sk od 13. augusta 2000 do zaplataenia, zo sumy 20 277,- Sk od 13. septembra 2000 do zaplataenia, zo sumy 20 277,- Sk od 13. októbra 2000 do zaplataenia, zo sumy 20 277,- Sk od 13. novembra 2000 do zaplataenia a zo sumy 20 277,- Sk od 13. decembra 2000 do zaplataenia, vo zvyšku v časti povinnosti odporcu zaplatil žalobcovi sumu 1 575 319,50 Sk s úrokmi z omeškania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na ustanovenie § 61 ods. 2 ZP potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti nároku žalobcu na zaplataenie náhrady mzdy za čas šesť mesiacov. Mal za to, že súd prvého stupňa správne rozhodol aj v časti úroku z omeškania, keď žalobcovi priznal z jednotlivých náhrad úrok z omeškania odo dňa splatnosti mzdy. Súdu prvého stupňa vytkol, že nedostatočne posúdil podmienky na ďalšie priznanie náhrady mzdy žalobcovi a uviedol, aby opätovne posúdil námietku premlčania vznesenú žalovaným v tomto konaní. Ďalej mu vytkol, že neskúmal, z akého dôvodu sa žalobca v období od 13. decembra 2000 až do 12. marca 2007 nezamestnal, a to ani na krátky čas, a nezapojil sa aspoň do brigádnických alebo sezónnych prác. Z týchto dôvodov súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odvolaním sa na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku, ktorou odvolací súd rozhodol, že priznáva žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 20 277,- Sk od 13. júla 2000 do zaplatenia, zo sumy 20 277,- Sk od 13. augusta 2000 do zaplatenia, zo sumy 20 277,- Sk od 13. septembra 2000, zo sumy 20 277,- Sk od 13. októbra 2000, zo sumy 20 277,- Sk od 13. novembra 2000, zo sumy 20 277,- Sk od 13. decembra 2000 podal žalovaný dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd v napadnutom rozsahu rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že návrh zamietne. Dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie je daný žiaden dovolací dôvod podľa ustanovenia § 237 a § 238 O.s.p. a žiadal ho ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Pokiaľ ide o dovolanie žalovaného proti uvedenému výroku rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd predovšetkým skúmal subjektívne oprávnenie žalovaného podať dovolanie proti tejto časti napadnutého rozsudku. Z účelu dovolania vyplýva, že právo podať dovolanie neprislúcha tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo,

a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach. Posúdenie otázky, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vyznelo v prospech či neprospech účastníka prislúcha dovolaciemu súdu. Za zmeňujúci rozsudok možno považovať iba také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o zmene sporu a nahrádza ho svojím iným rozhodnutím v predmetnej veci. O vecnú zmenu ide vtedy, ak oba sudy odlišne posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie, v dôsledku čoho dospeli k rozdielnym skutkovým a právnym záverom.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúce nie je formálne hľadisko, t.j. ako dovolací súd zostavil výrok svojho rozhodnutia (to ako z hľadiska slovného vyjadrenia označil, zoštylizoval výrok), ale vecné hľadisko, t.j. či výsledkom porovnania obsahu oboch rozsudkov je už uvedená odlišnosť.

V prejednávanej veci síce odvolací súd zmenil rozsudok prvostupňového súdu, ale nejde o zmenu vecnoprávnu. V skutočnosti odvolací súd v časti výrok prvostupňového súdu potvrdil (priznal žalobcovi odstupné vo výške 121 662,- Sk so 17,6 % úrokom z omeškania zo sumy 20 277,- Sk od 13. júla 2000 do zaplatenia, zo sumy 20 277,- Sk od 13. augusta 2000 do zaplatenia, zo sumy 20 277,- Sk od 13. septembra 2000, zo sumy 20 277,- Sk od 13. októbra 2000, zo sumy 20 277,- Sk od 13. novembra 2000, zo sumy 20 277,- Sk od 13. decembra 2000), v časti výrok prvostupňového súdu (týkajúci sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 575 319,50 Sk z úrokmi z omeškania) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu je formálne označený ako zmeňujúci, avšak z porovnania obsahu rozsudkov oboch súdov nižších súdov je zrejmé, že tú časť rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorej žalobcovi priznal žalobcovi odstupné vo výške 121 662,- Sk s príslušenstvom, treba z hľadiska vecného považovať za potvrdzujúcu. Preto dovolanie z dôvodu § 238 ods. 1 O.s.p. nie je prípustné, lebo smeruje proti tej časti, v ktorej došlo k potvrdeniu výroku rozsudku súdu prvého stupňa.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad

nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 2. decembra 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková